

## Arrest

nr. 282 760 van 9 januari 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF  
Louizalaan 54/3de verd.  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 mei 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 15 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) N(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Yaghi Band, een dorp in het district Hesarak van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan volgde u religieuze lessen en u hielp uw vader ook op de velden als landbouwer. Uw beide ouders wonen op heden nog in uw dorp samen met uw twee jongere broers en uw schoonzus. Verder heeft u twee zussen die reeds gehuwd zijn. Uw oudste broer, Z(...), is een vier à vijf maanden geleden meegenomen door de taliban. Wat de taliban met hem gedaan hebben weten jullie niet.

Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw broer Z(...) deed. Hij werkte als politieagent voor de nationale politie. Op een dag kwamen er vier leden van de taliban naar uw huis en ze zeiden tegen uw vader dat Z(...) moest stoppen met zijn werk en dat hij zichzelf moest vertonen bij hen. Uw vader zei tegen de taliban dat hij ging spreken met Z(...). Uw vader belde naar uw broer en vertelde aan hem wat de taliban tegen hem, uw vader, zeiden. Uw broer weigerde om zichzelf te begeven naar de taliban. Z(...) zei tegen uw vader dat ze hem zouden doden als hij naar de taliban ging. Eén week passeerde en de taliban kwamen opnieuw langs bij u thuis. De taliban namen u mee met hen en ze zeiden tegen uw vader dat ze u zouden bijhouden totdat Z(...) zich begaf naar hen. U bleef één nacht bij de taliban en de dag nadien gingen het dorpshoofd en een oudere van het dorp naar de taliban. Ze maakten een regeling met de taliban en u werd vrijgelaten. De regeling was dat jullie, uw familie, twee weken de tijd kregen om Z(...) tot bij de taliban te brengen. Jullie contacteerden Z(...) maar hij bleef weigeren om te doen wat ze wilden. Twee weken passeerden en de taliban kwamen terug naar uw huis. De taliban sloegen u en zeiden dat als uw broer niet kwam u niet vrijgelaten zou worden. U was twee dagen bij de taliban en u sloeg erin om tijdens de derde nacht te ontsnappen van hen tijdens het gebed in de moskee. U ging naar huis en vertelde dat u ontsnapt was. Uw vader besloot dat u samen met uw broer Z(...) het land moest verlaten. Uw vader nam u vervolgens mee naar Masur Chinai, naar een neef van uw vader waar u één nacht bleef. Diezelfde nacht kwamen de taliban nog langs bij u thuis om te vragen naar u. Uw ouders gaven aan dat u bij de taliban was en dat u niet teruggekeerd was naar huis. De dag nadien kwam uw vader u ophalen en hij bracht u naar Surobi waar uw broer ook naar toekwam. Uw vader regelde een smokkelaar waarna jullie Afghanistan verlieten.

Na uw vertrek uit Afghanistan verloor u Z(...) in Iran. U hoorde nadien dat hij gevangen was door dieven in Iran maar dat hij ondertussen al in Turkije zat. Nog later vernam u dat hij door de Turkse autoriteiten teruggestuurd was naar Afghanistan. Uw broer is in Afghanistan teruggekeerd naar het dorp waar hij één week later werd meegenomen door de taliban. Sindsdien hebben jullie niks meer van hem gehoord.

Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban ook nog tweemaal langsgekomen bij u thuis om te vragen naar u. De eerste keer was twee à drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan en de tweede keer was een maand voor uw klein interview bij DVZ.

In Afghanistan hadden jullie ook problemen met andere personen omwille van een geschil over een stuk grond. Het districtshoofd, Abdul Khalik, besloot dat de grond toebehoorde aan jullie. Eén van de zonen van de personen die ook betrokken was bij het grondconflict zat bij de taliban. Toen u meegenomen werd door de taliban was één van deze zonen er ook bij aanwezig.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2020 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) ingediend hebt.

Bij terugkeer vreest u omwille van bovenstaande problemen gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Een kopie van uw taskara (Afghaanse identiteitsbewijs), een kopie van Z(...) zijn taskara, een kopie van één jongere broer zijn taskara, een kopie van uw vader zijn taskara, een kopie van de brief aangaande het grondgeschil die uw familie had en de originele enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg. Na het persoonlijk onderhoud, op 9 augustus 2022, maakte uw advocaat documenten met betrekking tot het werk van uw broer Z(...) over aan het CGVS.

## B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan A(...) N(...) en ook nooit een andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Bulgarije, waar u eerder een VIB ingediend had, een andere naam liet optekenen. Zo verklaarde u daar G(...) N(...) te heten (Administratief dossier – Dublin). Ook liet u optekenen dat u een Facebookaccount hebt onder de naam M(...) N(...) (CGVS, p. 10). Dat u dus niet onder andere namen gekend zou zijn weet niet te overtuigen. Daarenboven probeerde u gedurende de asielprocedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Roemenië, Bulgarije en Oostenrijk (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22; CGVS, p. 8). De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt is opvallend en werpt een eerste smet op uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw broer werkte voor de politie en u ontsnapt bent van de taliban nadat ze u gevangen namen. Ook vreest u de personen die bij de taliban zitten en betrokken zijn bij het grondconflict dat uw familie had. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst stelde het Commissariaat-generaal vast dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban naar uw huis kwamen en zeiden dat uw broer Z(...) moest stoppen met zijn werk. Er werd gezegd dat als uw broer niet stopte met werken dat u de taliban zou moeten vervoegen. De laatste keer dat de taliban langskwamen zeiden de taliban dat ze u gingen meenemen omdat uw broer niet wou stoppen met werken. Nadien verliet u het land samen met Z(...) (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS stelde u de gebeurtenissen merkwaardig genoeg anders voor. Zo namen de taliban u mee met hen en ze hielden u gevangen in de hoop dat uw broer zich toch zou vertonen aan hen (CGVS, p. 14-15). U was dus slechts een middel om uw broer onder druk te zetten. Het hoeft weinig betoog dat er een wezenlijk verschil is tussen het moeten vervoegen van een groepering en daadwerkelijk gevangen genomen worden door een groepering. Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers nooit dat de taliban enige intentie hadden om u te rekruteren. Het weet daarom ook niet te overtuigen dat u gezegd werd door de taliban dat u bij hen moest blijven en moest doen wat ze wilden dat u deed (CGVS, p. 17). Dat de taliban u trouwens zouden inlijven, zoals u stelde bij de DVZ, raakt kant noch wal. Zo kwam u onder meer, vanwege uw broer Z(...), uit een overheidsgezinde familie. Daarnaast zouden de taliban u ook niet snel kunnen vertrouwen aangezien ze u eerst gevangen namen en u zelfs sloegen om iets waar u niet kon aan doen, namelijk de job van uw oudere broer Z(...) (CGVS, p. 14-15; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 17). Indien de taliban over zouden gaan tot rekrutering dan kan verwacht worden dat ze nood hebben aan loyale leden op wie ze te allen tijde kunnen rekenen, in casu quod non. Uit beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt bovendien ook dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.

Het mag trouwens ten stelligste verbazen dat u bij DVZ nooit liet optekenen dat de taliban u ooit gevangen genomen hadden, meer nog, dat ze u maar liefst tweemaal gevangen genomen hadden (CGVS, p. 14-15-16). Er kan immers verwacht worden dat u altijd melding zou maken van zo een fundamentele, en waarschijnlijk traumatische, gebeurtenis wanneer u gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u deze gebeurtenissen niet vermeld zou hebben bij DVZ omdat u het kort moest houden raakt kant noch wal (CGVS, p. 16), indien u maar liefst tweemaal gevangen werd genomen door de taliban, raakt dit immers de kern van uw relaas. Vanwege het voorgaande kan er allerminst geloof gehecht worden aan het feit dat u gevangen gehouden werd door de taliban.

*Er kan immers verwacht worden dat iemand over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis consistente verklaringen aflegt en dit te allen tijde vermeld, in casu quod non.*

*Het Commissariaat-generaal stelt verder vast dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat u en uw familie gesteld zouden hebben weinig aannemelijk is gelet op de door u geschetste context. Zo houdt het onder meer weinig steek dat u gewoon thuis bleef nadat u vrijgelaten werd door de taliban (CGVS, p. 14-15). U werd namelijk vrijgelaten doordat de dorpsouderen bemiddeld hadden met de taliban. De regeling die getroffen werd was dat uw familie twee weken de tijd kreeg van de taliban om te zorgen dat uw broer Z(...) zou stoppen met zijn werk. Jullie kregen echter te horen van Z(...) dat hij niet bereid was om te stoppen omdat de taliban hem niet gingen laten leven. Bijgevolg is het volstrekt onlogisch dat uw ouders besloten dat u gewoon thuis kon blijven (CGVS, p. 18). Ze dienen namelijk beseft te hebben dat de taliban opnieuw achter u aan zouden komen omdat Z(...) niet gestopt was met zijn werk. Deze door u geschetste situatie komt weinig realistisch over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Hoewel an sich al, vanwege het voorgaande, weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde gevangenschap dient u er ook op gewezen te worden dat het bijzonder merkwaardig is dat u zo makkelijk kon ontsnappen van de taliban. Zo verklaarde u dat u kon ontsnappen van de taliban omdat zij en u aan het bidden waren in de moskee. Vervolgens wandelde u naar huis waar u twintig minuten later aankwam en daar besloot uw vader dat u en uw broer het land dienden te verlaten (CGVS, p. 18). Dat u zo makkelijk kon weggkomen van de taliban raakt kant noch wal. U was namelijk het enige drukmiddel van de taliban om uw broer te laten stoppen met zijn werk. Dat de taliban u gewoon lieten wegwandelen naar huis tijdens het gebed is allesbehalve overtuigend en erg onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat een gevangene vastzit en bewaakt wordt, in casu quod non.*

*Het CGVS stelt zich bovendien ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag van de taliban. Zo is het niet enkel onlogisch dat ze u zo makkelijk lieten ontsnappen, het was tevens onlogisch dat ze u in de eerste instantie meenamen om u vervolgens direct vrij te laten nadat de dorpsouderen tussenkwamen (CGVS, p. 14-15). Het zou immers veel meer steek gehouden hebben mochten de taliban u vastgehouden hebben en tegelijkertijd Z(...) twintig dagen gaven om zichzelf te vertonen bij de taliban. De taliban zouden namelijk veel ernstiger genomen worden mochten ze iets in handen hebben waarmee ze effectief konden dreigen. Door u vrij te laten hadden ze niet langer iets om druk te zetten op uw broer.*

*Het is daarenboven enigszins merkwaardig dat de taliban überhaupt op deze manier te werk gingen. Het ging bijvoorbeeld logischer geweest zijn mochten de taliban Z(...) benaderen wanneer hij thuis was. Zo bleek uit uw verklaringen dat hij elke maand à anderhalve maand naar huis kwam van zijn werk (CGVS, p. 16). Het is dus niet zo dat de taliban lang zouden moeten wachten voor ze Z(...) konden benaderen. De taliban gingen normaliter ook wel geweten hebben wanneer Z(...) thuis was aangezien uw dorp en de omgeving errond onder de controle van de taliban stonden (CGVS, p. 8). Doordat de taliban echter anders te werk gingen wist uw broer Z(...) dat de taliban hem viseerden waardoor hij niet naar huis kwam. Het weinig logische gedrag van de taliban zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.*

*Dat u verklaart dat het momenteel oké gaat met uw familie omdat het leven door gaat valt evenmin te rijmen met de bewering dat uw broer voor de politie werkte, en ondertussen reeds meegenomen is door de taliban, en dat u ontsnapt bent van de taliban (CGVS, p. 14). De taliban zijn immers niet echt geroemd om hun vergevingsgezindheid, men kan verwachten dat dergelijke problemen in het verleden op heden nog een impact zouden hebben op uw andere familieleden, quod non. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

*Verder bestaan er ook ernstige twijfels omtrent uw verklaringen aangaande Z(...). Zo is het eerst en vooral allesbehalve geloofwaardig dat Z(...), nadat hij door de autoriteiten in Turkije gearresteerd en teruggestuurd werd naar Afghanistan, besloot om terug te keren naar uw dorp (CGVS, p. 11). Dit gedrag is compleet in strijd met de door u geschetste context, meer bepaald dat de taliban Z(...) vervolgen. Bijgevolg weet het niet te overtuigen dat Z(...) één week, nadat hij terug thuis was, meegenomen werd door de taliban en dat jullie sindsdien niks meer vernomen hebben van hem (CGVS, p. 11-12). Er kan immers verwacht worden dat Z(...), indien zijn profiel en de vervolgingsfeiten waarheidsgetrouw zijn, nooit zou terugkeren naar zijn dorp in een land waar de taliban aan de macht zijn. Het CGVS wijst u er daarom op dat deze vaststelling op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas en ook aan Z(...) zijn profiel.*

*Dat u de namen van uw broer Z(...) zijn zonen niet kent is tevens weinig logisch. Zijn familie woonde nochtans bij u in het huis te Afghanistan. Bijgevolg kan er verwacht worden dat u weet of Z(...) drie of vier*

zonen had en dat u de namen van uw neefjes niet zou vergeten (CGVS, p. 16). Voorgaande vaststelling zorgt ervoor dat er twijfels rijzen over de beweerde familieband tussen u en Z(...). Om deze familieband te staven legt u de taskara van u en Z(...) neer (CGVS, p. 4). Er dient echter gesteld te worden dat deze taskara's slechts fotokopieën zijn waarvan de bewijswaarde relatief is (Administratief dossier – Groene map, stuk 1 & 2). Daarnaast gaf u in Oostenrijk ook een andere naam op waardoor er ook niet met zekerheid bevestigd kan worden dat u nu bent wie u beweert te zijn (zie supra). Verder legde u ook vreemde verklaringen af over uw leeftijd, zo bleek op het CGVS dat u eigenlijk ouder bent dan u aanvankelijk verklaarde. Uw leeftijd staat nochtans op uw taskara maar deze had u niet bekeken (CGVS, p. 4). Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde twijfels om te buigen. Voorgaande redenering geldt tevens ook voor de documenten die u neergelegd hebt om het werk van Z(...) te staven. Het zijn eveneens fotokopieën van Afghaanse documenten waardoor de bewijswaarde er relatief van is. Ook de foto's die u neergelegd hebt zijn niet bij machte om het CGVS te overtuigen van het gegeven dat Z(...) uw broer is en dat hij actief was voor de politie (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). U kon namelijk geen foto's van jullie samen neerleggen om aan te tonen dat de persoon op de foto werkelijk uw broer is (CGVS, p. 15). De foto's die u neerlegde zijn trouwens erg geposeerd waardoor deze ook niet ernstig genomen kunnen worden. Foto's kunnen immers eenvoudig in scène gezet worden.

Stel dat uw broer Z(...) toch politieagent was – een bewering waaraan maar weinig geloof gehecht wordt - dan nog is het onduidelijk wat op heden gebeurd is met hem en waarom u een vrees moet koesteren. Zoals reeds gebleken is, uit voorgaande vaststellingen, kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de door u beweerde gebeurtenissen. Ook blijkt niet uit uw verklaringen dat de taliban uw familie viseren omwille van het vermeende profiel van uw broer (zie supra).

Ook dient opgemerkt te worden dat u het CGVS er niet van hebt kunnen overtuigen dat u en uw familie op heden nog problemen kennen in Afghanistan omwille van een grondgeschil die jullie in het verleden hadden. Zo is het erg onlogisch dat uw familie het op heden oké stelt maar dat de zoons van de dorpelingen met wie jullie het geschil hadden bij de taliban zitten (CGVS, p. 14, 15). Er kan immers verwacht worden dat uw familie op heden zeker problemen zou kennen met die zoons aangezien de taliban nu volledig de macht over Afghanistan hebben. Er is namelijk niemand die ze zou kunnen tegenhouden mochten die personen de grond terug willen nemen. Dat u trouwens beweerde dat die personen veel problemen creëerden voor jullie maar enkel verwijst naar het gegeven dat één van de zoons bij de taliban waren die u gevangen namen weet niet te overtuigen (CGVS, p. 15). Zo kan er totaal geen geloof gehecht worden aan het feit dat u gevangen genomen werd (zie supra).

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 8). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk asiel vroeg in enkele landen vooraleer uw komst naar België (zie supra). Zo diende u in Oostenrijk, een veilig land, een VIB in. U vertrok er echter na een tweetal weken zonder de asielprocedure er te doorlopen (Administratief dossier – Dublin Unit). Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat uw broer meegenomen werd door de taliban, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer, zagezegd een politieagent.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. De taskara's die u neergelegd heeft zijn weinig betrouwbaar (zie supra) en de

brief aangaande het stuk grond is niet in staat om aan te tonen dat u daardoor op heden nog problemen zou kennen. De enveloppe waarmee u de documenten werd toegestuurd staat los van de door u beweerde vrees. De documenten aangaande Z(...) werden reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

*in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn middel, betreffende de vluchtelingenstatus, onderneemt verzoeker vooreerst een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn vluchtrelaas en daaraan gerelateerde vrees te weerleggen of te verklaren.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst opmerkt dat verzoeker er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen, laat verzoeker het volgende gelden:

*“In feite merkt men op dat verwerende partij een subjectieve interpretatie maakt van bepaalde elementen in het dossier van verzoeker.*

*Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij nooit ontkende verschillende landen te hebben doorkruist vooraleer hij in België arriveerde.*

*Het is wel zo dat hij er zich niet van bewust was dat hij een asielaanvraag indiende in die landen, aangezien in feite enkel zijn vingerafdrukken werden afgenomen, op een onvrijwillige manier (p. 8 GV). Verzoeker werd op geen enkel moment geïnformeerd over een eventuele hangende procedure, reden waarom hij ook negatief antwoordde op de vraag van de PO of er een VIB werd ingediend elders in België. Bovendien benadrukt verzoeker dat hij sinds aanvang van zijn reis als bestemming België had. Om die reden gaf hij andere namen aan in de andere Europese landen, door angst, indien zijn werkelijke identiteit gekend was, om vastgehouden te worden en niet verder te kunnen reizen.*

Wanneer de vraag hem werd gesteld of hij onder andere namen gekend was, dacht verzoeker automatisch aan zijn leven in Afghanistan en maakte hij de link niet met de namen die hij op zijn doorreis aangaf. Dit is geen bewuste leugen maar een menselijke vergissing.

Men begrijpt niet waarom verzoeker niet geconfronteerd werd met dit gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. In dat geval had hij zichzelf nader kunnen verklaren.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niet betwist dat de echte naam van verzoeker A(...) N(...) is (achternaam, stam nagevraagd op p. 8 GV), dat hij van Afghaanse nationaliteit is en dat hij afkomstig is uit Yaghi Band in Nangharar. Ook zijn dagelijkse leven wordt niet valabel betwist: hij ging naar een religieuze school en hielp zijn vader met de landbouw (p. 10 GV).

Hij geeft immers voldoende details en uitleg weer dat ons hierin geruststeld (p. 7 en 8 GV, verzoeker geeft omringende dorpen weer, informatie over de bevolking, zijn school, p. 14 GV: socio-politieke kennis, enz.). Bijgevolg is de geloofwaardigheid van de identiteit, afkomst en dagelijkse leven van verzoeker intact en is er geen sprake van bedrieglijke verklaringen die enig negatief impact zouden hebben op de geloofwaardigheid van het overige relaas."

Waar de commissaris-generaal vervolgens in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om consistente verklaringen af te leggen, met name over de bedoelingen die de Taliban met hem zouden hebben gehad, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker ziet de gebeurtenissen op een andere manier. Voor hem is er geen wezenlijk verschil tussen de Taliban vervoegen en als drukmiddel te functioneren voor zijn broer (en bij de Taliban moeten blijven indien zijn broer zich niet vertoont).

Verwerende partij hamert op een onbegrijpelijke manier op één enkel woord (vervoeging) terwijl er in de asielprocedure sprake is van een mengeling van verschillende talen en er in feite niet met zekerheid kan worden aangenomen dat verzoeker effectief 'vervoeging' in de zin van rekrutering bedoelde bij het vertellen van zijn relaas op het DVZ.

Er blijkt duidelijk uit het verhoor dat verzoeker simpelweg bedoelde dat de Taliban hem vertelden dat hi bij hen zou moeten blijven indien zijn broer zich niet vertoonde.

[citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17]

Verder impliceren de subtiliteiten van een taal en een cultuur soms verschillende interpretaties en gebruik van woorden in verschillende contexten. Verweerder klamt vast aan iets dat niet veel gewicht heeft.

Daarnaast is het argument dat verzoeker uit een overheidsgezinde familie komt en rekrutering door de Taliban dus uitgesloten is, weinig overtuigend, ook omdat er niet echt sprake is van rekrutering maar eerder wraak ten opzichte van een ongehoorzamende politieagent.

In ieder geval kan verzoeker geen verklaring schuldig zijn voor het onpragmatisch en onlogisch gedrag van de Taliban. In het algemeen kan men met gemak inbeelden dat een organisatie zoals de Taliban er niet voor terugdeinst om rekruten uit overheidsgezinde families te halen. Ze voeren immers verschillende technieken uit om juist (jonge) rekruten te brainwashen, waardoor een vaag overheidsgezinndheid uit het gezin totaal niet problematisch is.

Hoewel er niet echt sprake is van simpele rekrutering maar eerder een rekrutering door wraakactie dienen verschillen bemerkingen te worden geformuleerd op verweerders analyse van het fenomeen.

Verwerende partij schijnt met zekerheid aan te geven dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt vanwege de Taliban.

Wanneer echter de officiële bronnen worden geraadpleegd, merkt men dat dit gegeven helemaal niet zeker is en dat in feite, bij gebrek aan concrete gegevens, deze informatie moeilijk verifieerbaar is. De vraag kan bijgevolg onmogelijk met zekerheid worden beantwoord:

(...)

(Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Ambtsbericht, maart 2022, stuk 3)

De recente gebeurtenissen en machtsgreep van de Taliban maken het nog moeilijker om zich hierover concreet uit te spreken."

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) nooit liet optekenen dat hij tweemaal gevangen werd genomen door de Taliban, wijst verzoeker op het volgende:

"Men dient in dit verband op te merken dat er in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt (waarbij asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten), dat verwerende partij onmogelijk de aantijgingen van verzoeker in dit verband kan negeren.

Er bestaat geen enkele garantie over de juistheid van de gegevens die genoteerd tijdens worden tijdens het verhoor op het DVZ.

Men herhaalt dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsheer wordt toegekend aan

asielzoekers tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen van dit verhoor niet tegen verzoekers kunnen worden gebruikt. Dit aangezien er duidelijk geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen (correcte en geschikte vertaling, voldoende tijd om uit te spreken, enz.).

De definitie van 'kern van een relaas' is tenslotte volstrekt subjectief. Verzoeker beleefde zelf de gebeurtenissen en heeft een persoonlijk gevoel over wat de kern van zijn relaas is en wat niet."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wijst op het onlogische gedrag van verzoeker en zijn familie alsook van de taliban, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker benadrukt dat hij geen verklaring kan bieden voor het gedrag van zijn belagers, de Taliban. Men merkt doorheen de beslissing dat verwerende partij getuigt van een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier. Verschillende elementen worden steeds weer met een Westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat. Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Dit principe maakt deel uit van de basisbeginsels die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast:

Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt als volgt:

(...)

Echter, verzoeker kan voor de handelingen van zijn belagers geen verklaring bieden. Hij kan niet anders dan bevestigen hoe het slechteriken zijn, zij naar hun eigen zin handelen en op een onverwachte manier. Door te gissen naar hoe de Taliban zich volgens haar had moeten gedragen, tracht verwerende partij zo een profiel van de bende voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is. Bijgevolg is dit profiel uiteindelijk niet meer waard dan het profiel dat verzoeker van de Taliban geeft.

Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belager verklaart is buitensporig. Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met de gegeven culturele context hiervoor: de Taliban gaan chaotisch te werk en zijn onvoorspelbaar. Verwerende partij brengt niets aan die het tegengestelde aantoont.

Er dient verder te worden gebouwd op de verklaringen van verzoeker, met ondersteuning van objectieve bronnen, die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Taliban bevestigen.

In het bijzonder merkt men opnieuw op dat verwerende partij subjectieve interpretaties maakt en de verklaringen van verzoeker verdraait. Verzoeker verklaarde dat hij inderdaad dat hij ontsnapte van de Taliban en zich te voet naar huis begaf.

Hij gaf enkel aan dat hij te voet was en gebruikte op geen enkel moment het woord "wandelen", hoewel verwerende partij dit wel doet in de bestreden beslissing.

Verzoeker kon evenwel bedoelen dat hij in feite aan het lopen was om zo snel mogelijk te ontsnappen.

Op die manier interpreteert verweerder zonder zekerheid aangezien de specifieke vraag (bv. omtrent het tempo) niet werd gesteld. Verwerende partij legt woorden in de mond van verzoeker die hij zelf niet gebruikte.

Er wordt een onbetrouwbare versie van het relaas weergegeven in de bestreden beslissing.

Bijgevolg is het argument ongegrond."

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaring dat het momenteel oké gaat met zijn familie niet te rijmen valt met zijn bewering dat zijn broer voor de politie werkte en ondertussen reeds meegenomen is door de taliban en dat hij zelf ontsnapt is van de taliban, stelt verzoeker als volgt:

"Dit argument is weinig ernstig. Verzoeker zegt simpelweg dat zijn familie het ok stelt omwille van het feit dat hij via de telefoon niet veel over de problemen kan praten, er is weinig netwerk om vaak te bellen en de gesprekken zijn kort.

'Mijn familie stelt het ok' is een zin zonder betekenis.

Opnieuw klamt verwerende partij zich vast aan iets waarop ze niet verder heeft gebouwd tijdens het persoonlijk onderhoud en waaraan ze zelf een subjectieve interpretatie hangt."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert waarom aan verzoekers voorgehouden familieband met Z. en diens profiel van (voormalig) politieagent kan worden getwijfeld, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Door zo te redeneren maakt verwerende partij opnieuw eigen subjectieve conclusies en lijkt volledig voorbij te gaan aan het feit dat Z(...), de broer van verzoeker, geen middelen had om zich elders te vestigen dan in het dorp van zijn gezin.

Het is bovendien mogelijk dat Z(...) simpelweg tijdelijk naar het dorp terugkeerde om een andere oplossing uit te werken, samen met zijn gezin.

Tenslotte deed verzoeker moeite om zich te informeren over de situatie. Hij belde een week na de arrestatie van zijn broer naar huis en hoorde het nieuws. Men weet al maanden niets meer van hem. Hij is in de onmogelijkheid meer informatie te verschaffen.

Verzoeker legde echter voor en tijdens het verhoor een aantal documenten neer die op dit punt verdergaan:

[citaat uit bestreden beslissing, p. 2]

Verwerende partij gaat zeer snel over deze documenten zonder in de realiteit na te gaan wat hun bewijswaarde en toegevoegde waarde is in het dossier.

Zo stelt zij bij het analyseren van de familieband tussen verzoeker en Z(...) te hebben gekeken naar de taskera van verzoeker en Z(...), zonder blijkbaar rekening te houden met het feit dat in feite verzoeker de taskera's van quasi het hele gezin neerlegt en dus de familieband in een bredere context kon worden nagegaan en de informatie van meerdere taskera's kon worden samengenomen.

Betreffende de taskera geeft verzoeker trouwens een nauwkeurige beschrijving van waar hij ze verkreeg, op welke manier en op welke leeftijd (p. 4 GV).

Verder legde verzoeker na het persoonlijk onderhoud volgende documenten neer (cfr. stuk 3):

- Foto's van zijn broer
- Taskera van zijn broer
- Attesten van het beroep van zijn broer
- Bankkaart van zijn broer
- Beroepskaart van zijn broer

Verwerende partij heeft het alleen over de neergelegde foto's en dat deze geposeerd zijn. Ze detailleert verder niet wat er werd neergelegd.

Verzoeker legde nochtans verscheidene documenten neer om het werk van zijn broer trachten aan te tonen, in de mate van het mogelijke. Geen enkel van deze documenten (behalve, in alle vaagheid, de foto's en de taskera) wordt gedetailleerd besproken en valabel opzij gelegd door verwerende partij. Men vraagt zich zelfs af of er effectief kennis van werd genomen. Ze worden evenmin opgenoemd in de bestreden beslissing.

Bij gebrek aan valabele betwisting dienen deze documenten samen te worden gebracht met de geloofwaardige verklaringen van verzoeker op p. 15 van het GV waar hij zijn kennis weergeeft van de job van zijn broer.

[citaat uit bestreden beslissing, p. 15-16]

Kortom, verzoeker geeft over Z(...) en zijn job veel details én documenten.

Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij en slaagt er niet in gegronde argumenten aan te geven om welke reden het beroep van de broer van verzoeker in vraag zou moeten worden gesteld.

Verzoeker heeft in feite al alle mogelijk moeite geleverd om het nodige bewijsmateriaal geen andere bewijsmiddelen ter beschikking gezien zijn precarie situatie en het huidige klimaat in Afghanistan."

Verder gaat verzoeker in op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn vermeende verwestering. Hij zet hierover vooreerst het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft Afghanistan in 2020 verlaten. Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Hij werd niet verhoord na de machtsovername, zodat hij niet heeft kunnen uitleggen hoe de machtsovername een impact heeft gehad op zijn vrees in geval van terugkeer, ongeacht de aannemelijkheid van de vervolgingsfeiten.

Echter, verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleeft zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd."

Verzoeker vervolgt dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer naar Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd en dat UNHCR in zijn gezaghebbende "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from

*Afghanistan*" in 2018 al van mening was dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van de Organisation suisse d'aide aux réfugiés van 26 maart 2021 waarin de onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van EASO, UNHCR, Asyls, Vienna Institute for International Dialogue and Cooperation en antropologe Friederike Stahlmann, werden gecompileerd. Verzoeker laat na dit artikel te voegen en verwijst abusievelijk naar het stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker vervolgt dat de stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa doorheen de jaren systematisch werd "*geminimiseerd*", met ernstige en dodelijke gevolgen. Volgens verzoeker is er twaalf maanden na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn, aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de shariawet streng toepassen. Verzoeker stelt in het artikel "*Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'*" van InfoMigrants van 6 september 2021 te lezen dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername door de taliban. Hij meent verder dat de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing baseert ook heel somber is wat betreft de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban en citeert uit de rapporten "*Afghanistan: Country focus*" van januari 2022 en "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022 van EUAA (voorheen EASO) waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing "*voorbarig*" is gelet op de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername en het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername. Verzoeker verwijst verder naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 235 658 van 29 april 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een verwesterde Afghaanse Hazara.

Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, § 5, c), van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal *in casu* nagelaten heeft zijn persoonlijkheid te beoordelen. Hij stelt dat het voor hem vandaag ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een westerse manier denkt en dat hij zich onmogelijk opnieuw zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse manier van denken, wat volgens hem op zich al een vervolging zou zijn. Verzoeker verwijst tot slot naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Verzoeker houdt voorts een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en stelt dat, aangezien de argumenten van de commissaris-generaal werden weerlegd, hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

In een tweede onderdeel van zijn middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, gaat verzoeker vooreerst in op het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker onderbouwt deze stelling als volgt.

Verzoeker betoogt eerst onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat om een beroep te kunnen doen op artikel 15, *sub b*), van de Kwalificatierichtlijn, dat naar Belgisch recht werd omgezet in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, het noodzakelijk lijkt dat de humanitaire crisis of socio-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken het gevolg is van een opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Hij leidt hieruit af dat de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker onderlijnt verder dat er onder de buitenlandse waarnemers een consensus bestaat dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten voor het land. Hij citeert in dit verband uit voormeld EASO-rapport "*Afghanistan: Country focus*" van januari 2022 en uit het rapport

"Afghanistan: Socio-Economic Outlook 2021-2022. Averting a Basic Needs Crisis" van UNDP van december 2021.

Verzoeker bespreekt vervolgens de omvang van de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan aan de hand van gegevens zoals aangereikt door onder meer het Wereldvoedselprogramma van de VN en persberichten van LaCroix, Le Monde, het Internationaal Comité van het Rode Kruis en Save the Children. Men begrijpt op basis van deze bronnen dat na twintig jaar oorlog en het vertrek van de westerse troepen de situatie in Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001, zo stelt verzoeker, die er tevens op wijst dat kinderen op straat bedelen of zelfs worden verkocht in een poging om voedsel te kopen. Verzoeker meent dat de gehele Afghaanse bevolking een strijd om te overleven voert.

Onder verwijzing naar voormeld rapport van UNDP betoogt verzoeker voorts dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie onder ander veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban. Hij wijst op het door de taliban ingestelde scholingsverbod voor meisjes en stelt dat dit dramatische gevolgen heeft voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis het hoofd te bieden zal vertragen. Dit scholingsverbod is dus één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken, aldus verzoeker, die in dit verband nog een artikel van Amnesty International aanhaalt.

Verzoeker zet vervolgens het volgende uiteen met betrekking tot de verantwoordelijkheid van actoren in de humanitaire crisis:

*"De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie zijn duidelijk het gevolg van daden van actoren.*

*Afghanistan is namelijk een land waarvan de geografie niet erg gunstig is voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasies hebben de onafhankelijkheid van het land op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjet-bezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van de landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van levensmiddelen)<sup>41</sup> om de bevolkingsgroepen die zich tegen de bezetting verzetten, te ledigen.<sup>42</sup>*

*Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen. De opengelaten velden werden omgevormd tot papaverelden, en de drugshandelaren hielden de papaverboeren afhankelijk van de teelt, zodat ze erin verstrikt raakten. Tussen 2001 en 2021 is het areaal voor de papaverteelt verdrievoudigd.<sup>43</sup>*

*De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem. Jarenlang, voordat de Taliban aan de macht kwamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en kneep zij een oogje dicht voor het misbruik van die hulp. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.<sup>45</sup>*

*Na de val van de regering schakelden veel boeren over op de winstgevender papaverteelt, die door de Taliban werd getolereerd en de voedselonzeekerheid nog verergerde<sup>46</sup>. Hoewel de Taliban hebben beloofd de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.<sup>47</sup>*

*Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort.<sup>48</sup> De vroegere donorlanden willen geen zaken doen met de Taliban-regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.<sup>49</sup>*

*Momenteel is Afghanistan niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte, omdat het niet beschikt over de infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren en omdat de internationale financiële hulp is opgeschort, de deviezenreserves van het land zijn bevroren en er een einde is gekomen aan de humanitaire hulp; dit alles is een rechtstreeks gevolg van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen na te komen.<sup>50</sup>*

*In deze context persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpen hen te voeden.*

*Het beleid van de Taliban ontnemt de meeste vrouwen ook hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was.*

*Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren werden gefinancierd door buitenlandse donors wier hulp is stopgezet.<sup>51</sup>*

*Men begrijpt dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie."*

Verzoeker vervolgt dat het huidige bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werden erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië, dat bekend staat om het volledige gebrek aan respect voor de mensenrechten. Ter staving verwijst verzoeker naar vaststellingen gedaan in het artikel *"The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan"* van Dr. C. Querton van 11 oktober 2021 en de *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van februari 2022, die volgens hem uiterst onrustwekkend zijn en duiden op een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel de commissaris-generaal hier met geen woord over rept.

Verzoeker gaat in het tweede onderdeel van zijn middel verder in op het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan de motivering van de commissaris-generaal in dit verband met klem te betwisten.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar voormelde *"UNHCR Guidance Note"* van februari 2022 dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat sinds de taliban de macht hebben overgenomen de informatie wordt gemanipuleerd en dat bovendien vele (onafhankelijke) mediabronnen verplicht werden om hun werk stop te zetten. Hierdoor dient er met de nodige voorzichtigheid te worden omgegaan met de cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt verder dat burgers wel degelijk het slachtoffer worden van willekeurig geweld in Afghanistan en citeert uit een artikel van Amnesty International en voormelde *"UNHCR Guidance Note"* van februari 2022.

Verder betwist verzoeker dat het niveau van het geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep door de taliban sterk zijn afgenomen. Hij stelt dat de situatie nu complexer is omdat de aanwezigheid van de taliban de vrees van de bevolking sterk deed stijgen en plaats maakte voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat de plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien. Verzoeker wijst erop dat de taliban gewelddadige praktijken handhaven, waaronder moorden, kidnappings en aanslagen, en dat de rechten van minderheden, in het bijzonder vrouwen, meer dan ooit in gevaar zijn. Bovendien zijn er andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen, zo vervolgt verzoeker, die besluit dat er geenszins sprake is van een afname van het geweld, maar dat de vorm van dit geweld simpelweg gewijzigd is en het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend is maar minder gedocumenteerd. Ter staving citeert verzoeker uit een rapport van de Britse overheid. Onder verwijzing naar het artikel *"Who is a civilian in Afghanistan?"* van International Review of the Red Cross van december 2021 betoogt verzoeker verder dat de term 'burgerslachtoffers' uiteindelijk verschillende interpretaties kent en het aantal kan variëren volgens de bronnen, zodat men het aantal burgerslachtoffers en het niveau van het willekeurig geweld in feite moeilijk precies zou kunnen evalueren.

Voorts geeft verzoeker aan ten stelligste te betwisten dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan en dat er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium verlaten hebben. Hij verwijst naar de eerder aangehaalde bronnen die melding maken van *"aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP die opkomen tegen de Taliban"* en benadrukt daarnaast dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-staten. Verzoeker citeert in dit verband uit voormeld artikel van Dr. C. Querton van 11 oktober 2021, het artikel *"10 Conflicts to Worry About in 2022. Afghanistan"* van ACLED en voormeld rapport van de Britse overheid. Bovendien dient men zich volgens verzoeker de vraag te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd. Hebben de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid in dit verhaal, zo vraagt verzoeker zich af onder verwijzing naar het artikel *"Moral or*

*Legal Responsibilities? Protection in Afghanistan once a Party Leaves*” van OpinioJuris van 10 januari 2022. Verzoeker wijst verder nog op de aanwezigheid van doelgericht geweld met “*collateral damage*” en citeert uit voormeld artikel van ACLED.

Verzoeker besluit uit bovenstaande elementen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Hij wijst op hetgeen het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in zijn arrest *Diakité* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12) heeft gesteld en stelt vast dat “*ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict*”. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert op basis van “*een zekere appreciatiemarge*” van de commissaris-generaal, waaronder “*het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal*” terwijl het Hof van Justitie net zou vragen dit niet te doen. Tot slot merkt verzoeker op dat de aanwezigheid van vierduizend strijders van ISKP in de bestreden beslissing wordt erkend.

Verzoeker vraagt in hoofde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend, in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt terugverwezen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

## 2.2. Nieuwe elementen

Op 21 november 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2017, het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022. Tevens voegt de verwerende partij bij haar aanvullende nota de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

#### 2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

#### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

*In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees, daar zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties, waarbij wordt overwogen dat (i) hij er niet in geslaagd is om consistente verklaringen af te leggen, (ii) zijn verklaringen aangaande het gedrag dat hij en zijn familie gesteld zouden hebben weinig aannemelijk zijn gelet op de door hem geschetste context, (iii) het bijzonder merkwaardig is dat hij zo makkelijk kon ontsnappen van de taliban, (iv) het gedrag van de taliban onlogisch is, (v) men kan verwachten dat de door verzoeker aangehaalde problemen in het verleden op heden nog een impact zouden hebben op zijn andere familieleden, *quod non*, (vi) hij doorheen zijn verklaringen en middels de documenten die hij neerlegt het profiel van Z. en zijn familieband met Z. niet aannemelijk maakt, (vi) stel dat zijn broer Z. toch politieagent was, het dan nog onduidelijk is wat op heden met hem is gebeurd en waarom hij een vrees moet koesteren, (vii) hij het CGVS er niet van heeft kunnen overtuigen dat hij en zijn familie op heden nog problemen kennen in Afghanistan omwille van een grondconflict dat zij in het verleden hadden, (viii) hij wel degelijk asiel vroeg in enkele landen voor zijn komst naar België, in tegenstelling tot wat hij verklaarde, en (ix) de overige documenten die hij heeft neergelegd niet bij machte zijn om de door het CGVS bekomen conclusie om te buiten, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (E) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en evenmin uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omdat (i) zijn broer voor de nationale politie werkte en verzoeker uit handen van de taliban ontsnapte nadat die hem hadden gevangengenomen om zijn broer te dwingen zich aan hen vertonen en (ii) zonen van personen met wie verzoekers familie verwickeld was in een grondconflict tot de taliban behoren.

Na grondige lezing van het administratief dossier komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie dat aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban, omwille van problemen gerelateerd aan de (voormalige) job van zijn broer Z. en een grondconflict waarbij ook talibanleden betrokken zouden zijn, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst merkt de Raad op dat, in de mate dat uit verzoekers relaas blijkt dat zijn persoonlijke problemen rechtstreeks voortvloeien uit de vermeende weigering van zijn broer Z. om diens job als politieagent voor de (voormalige) nationale overheid op te geven, van hem redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de familieband met Z. en diens profiel van (voormalig) politieagent, voldoende aannemelijk maakt. Dit blijkt evenwel niet het geval.

Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van de familieband met Z. fotokopieën van zijn eigen *taskara* en die van Z. heeft neergelegd, alsook van de *taskara*'s van zijn vader en jongere broer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nrs. 1-3). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kon verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet op overtuigende wijze verklaren waarom hij geen originele *taskara*'s neerlegde. Verzoeker wijt dit aan het feit dat zijn familie, die de neergelegde fotokopieën heeft opgestuurd, ongeschoold is. Verzoeker stelt dat hij aan zijn familie vroeg de originelen te sturen maar dat ze dit niet verstonden. Het houdt evenwel geen steek dat verzoekers familie wel in staat is om fotokopieën van de originele *taskara*'s te bekomen en op te sturen naar verzoekers verblijfsadres in België maar niet om het onderscheid tussen een fotokopie en een origineel stuk te begrijpen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 5).

Ter staving van de (voormalige) job van zijn broer bij de nationale politie legde verzoeker eveneens slechts foto's van documenten en foto's neer die hij tijdens het persoonlijk onderhoud op zijn gsm had staan en nadien afdruckte en via zijn advocaat aan het CGVS bezorgde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4 en stuk 5, 'Documenten', nr. 6 en stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker beweerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij deze stukken niet via de post kon verkrijgen omdat dit niet werd toegestaan, wat wederom een zeer vreemde, en bovendien niet-gestaafde, uitleg is (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit de foto's kan op zich niets worden afgeleid omtrent de identiteit van de afgebeelde personen en de plaats waar, het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin zij werden gemaakt. Aan deze foto's kan omwille van het mogelijk geësceneerde karakter ervan hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden verleend. Zij kunnen niet staven dat Z. verzoekers broer is en dat hij actief was voor de politie in de periode waarin verzoeker de voorgehouden problemen situeert. Verzoeker legt ook geen foto's neer van hem en Z. samen.

Wat betreft het geheel van de neergelegde Afghaanse documenten, dient bijkomend te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief, nog daargelaten voorgaande vaststelling dat *in casu* slechts fotokopieën worden neergelegd (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)).

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op volgende pertinente vaststellingen aangaande verzoekers verklaringen over Z.:

*"Zo is het eerst en vooral allesbehalve geloofwaardig dat Z(...), nadat hij door de autoriteiten in Turkije gearresteerd en teruggestuurd werd naar Afghanistan, besloot om terug te keren naar uw dorp (CGVS, p. 11). Dit gedrag is compleet in strijd met de door u geschetste context, meer bepaald dat de taliban Z(...) vervolgen. Bijgevolg weet het niet te overtuigen dat Z(...) één week, nadat hij terug thuis was, meegenomen werd door de taliban en dat jullie sindsdien niks meer vernomen hebben van hem (CGVS, p. 11-12). Er kan immers verwacht worden dat Z(...), indien zijn profiel en de vervolgingsfeiten waarheidsgetrouw zijn, nooit zou terugkeren naar zijn dorp in een land waar de taliban aan de macht zijn. Het CGVS wijst u er daarom op dat deze vaststelling op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas en ook aan Z(...) zijn profiel.*

*Dat u de namen van uw broer Z(...) zijn zonen niet kent is tevens weinig logisch. Zijn familie woonde nochtans bij u in het huis te Afghanistan. Bijgevolg kan er verwacht worden dat u weet of Z(...) drie of vier zonen had en dat u de namen van uw neefjes niet zou vergeten (CGVS, p. 16). Voorgaande vaststelling zorgt ervoor dat er twijfels rijzen over de beweerde familieband tussen u en Z(...)."*

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen en speculaties waar hij in zijn verzoekschrift poneert dat Z. geen middelen had om zich elders te vestigen dan in het dorp van zijn gezin en dat het bovendien mogelijk is dat Z. simpelweg tijdelijk naar het dorp terugkeerde om een andere oplossing uit te werken, samen met zijn gezin. Deze uitleg is niet afdoend in het licht van de duidelijke en imminente dreiging waaraan Z. zich blootstelde door terug te keren naar zijn dorp, mede gelet op het feit dat hij, althans naar verzoeker beweert, reeds één week na zijn terugkeer door de taliban zou zijn meegenomen. Door er verder nog op te wijzen dat hij moeite deed om zich te informeren over de situatie van zijn broer maar al maanden niets meer van hem vernomen heeft en in de onmogelijkheid is om meer informatie te verschaffen, verschoont noch verklaart verzoeker het voorgehouden gedrag van zijn broer, dat in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn profiel van politieagent en aan verzoekers bewering dat zijn broer door de taliban werd meegenomen en op heden vermist is.

Waar verzoeker nog wijst op de informatie die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud kon geven over de job van zijn broer, is de Raad van oordeel dat deze informatie niet opweegt tegen de hoger gedane vaststellingen.

De Raad merkt vervolgens op dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers broer als politieagent voor de Afghaanse overheid werkzaam was, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de vervolgingsfeiten die hij omwille van zijn broers profiel zou hebben meegemaakt niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal inconsistenties in verzoekers verklaringen, die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt worden toegelicht:

*"Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban naar uw huis kwamen en zeiden dat uw broer Z(...) moest stoppen met zijn werk. Er werd gezegd dat als uw broer niet stopte met werken dat u de taliban zou moeten vervoegen. De laatste keer dat de taliban langskwamen zeiden de taliban dat ze u gingen meenemen omdat uw broer niet wou stoppen met werken. Nadien verliet u het land samen met Z(...) (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS stelde u de gebeurtenissen merkwaardig genoeg anders voor. Zo namen de taliban u mee met hen en ze hielden u gevangen in de hoop dat uw broer zich toch zou vertonen aan hen (CGVS, p. 14-15). U was dus slechts een middel om uw broer onder druk te zetten. Het hoeft weinig betoog dat er een wezenlijk verschil is tussen het moeten vervoegen van een groepering en daadwerkelijk gevangen genomen worden door een groepering. Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers nooit dat de taliban enige intentie hadden om u te rekruteren. Het weet daarom ook niet te overtuigen dat u gezegd werd door de taliban dat u bij hen moest blijven en moest doen wat ze wilden dat u deed (CGVS, p. 17). Dat de taliban u trouwens zouden inlijven, zoals u stelde bij de DVZ, raakt kant noch wal. Zo kwam u onder meer, vanwege uw broer Z(...), uit een overheidsgezinde familie. Daarnaast zouden de taliban u ook niet snel kunnen vertrouwen aangezien ze*

*u eerst gevangen namen en u zelfs sloegen om iets waar u niet kon aan doen, namelijk de job van uw oudere broer Z(...) (CGVS, p. 14-15; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 17). Indien de taliban over zouden gaan tot rekrutering dan kan verwacht worden dat ze nood hebben aan loyale leden op wie ze te allen tijde kunnen rekenen, in casu quod non. Uit beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt bovendien ook dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Het mag trouwens ten stelligste verbazen dat u bij DVZ nooit liet optekenen dat de taliban u ooit gevangen genomen hadden, meer nog, dat ze u maar liefst tweemaal gevangen genomen hadden (CGVS, p. 14-15-16). Er kan immers verwacht worden dat u altijd melding zou maken van zo een fundamentele, en waarschijnlijk traumatische, gebeurtenis wanneer u gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u deze gebeurtenissen niet vermeld zou hebben bij DVZ omdat u het kort moest houden raakt kant noch wal (CGVS, p. 16), indien u maar liefst tweemaal gevangen werd genomen door de taliban, raakt dit immers de kern van uw relaas. Vanwege het voorgaande kan er allerminst geloof gehecht worden aan het feit dat u gevangen gehouden werd door de taliban. Er kan immers verwacht worden dat iemand over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis consistente verklaringen aflegt en dit te allen tijde vermeld, in casu quod non.”*

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bij de DVZ geen melding maakte van het feit dat hij tweemaal gevangen zou zijn genomen door de taliban, zoals hij later op het CGVS verklaarde, en liet optekenen dat de taliban aan zijn vader zeiden dat aangezien Z. niet wou stoppen met zijn werk bij de politie, zijn andere zoon, verzoeker dus, hen moest vervoegen, daar waar uit zijn latere verklaringen afgeleid op het CGVS blijkt dat de taliban hem gevangen namen als middel om zijn broer ertoe te dwingen zich aan hen te vertonen.

Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat er in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de DVZ steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt, waarbij asielzoekers zouden worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten, dat er geen enkele garantie bestaat over de juistheid van de gegevens die genoteerd worden tijdens het verhoor bij de DVZ, en dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsman wordt toegekend aan asielzoekers tijdens het verhoor bij de DVZ, de verklaringen hiervan niet tegen hen kunnen worden gebruikt, aangezien er duidelijk geen garantie zou bestaan op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigd heeft dat zijn interview bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed verstond en er in het kort alle essentiële elementen van zijn beschermingsaanvraag heeft weergegeven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Bovendien stelt de Raad vast dat het verslag van zijn gehoor bij de DVZ aan verzoeker werd voorgelezen in het Pasjtoe en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 7.1, vragenlijst). Verzoeker kan de vastgestelde ommissie niet verklaren of verschonen waar hij de definitie van 'kern van een relaas' "*volstrekt subjectief*" noemt en erop wijst dat hij de gebeurtenissen zelf beleefde en een "*persoonlijk gevoel*" heeft over wat de kern van zijn relaas is en wat niet. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangestipt, mag van een dermate ingrijpende gebeurtenis als een gevangennamen door de taliban worden verwacht dat verzoeker dit vermeldt, temeer dit hem tweemaal zou zijn overkomen en zijn vader de tweede keer meteen na zijn ontsnapping zou hebben besloten dat hij en zijn broer Afghanistan dienden te verlaten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, 18).

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij stelt dat er voor hem geen wezenlijk verschil is tussen de taliban te vervoegen en als drukmiddel te functioneren voor zijn broer. Het gaat hier wel degelijk om fundamenteel verschillende situaties daar verzoeker in het eerste geval deel zou uitmaken van de taliban, terwijl hij in het tweede geval enkel gevangen zou worden gehouden tot zijn broer zijn job opgeeft en zich aanbiedt

bij de taliban. Verzoekers kritiek op het gewicht dat in de bestreden beslissing terecht wordt gegeven aan zijn gebruik bij de DVZ van het woord 'vervoegen' is niet dienstig in zoverre verzoeker zich beperkt tot een vaag en niet nader uitgewerkt betoog dat *"er in de asielprocedure sprake is van een mengeling van verschillende talen en er in feite niet met zekerheid kan worden aangenomen dat verzoeker effectief 'vervoeging' in de zin van rekrutering bedoelde bij het vertellen van zijn relaas op het DVZ"*. Waar verzoeker aanvoert dat de subtiliteiten van een taal en cultuur soms verschillende interpretaties en gebruik van woorden in verschillende contexten impliceren, verduidelijkt hij niet in welke context hij het woord 'vervoegen' dan wel zou hebben gebruikt of hoe dit door de commissaris-generaal verkeerd kon zijn geïnterpreteerd. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift mag vinden, blijkt uit zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ geenszins dat hij *"simpelweg bedoelde dat de Taliban hem vertelden dat hij bij hen zou moeten blijven indien zijn broer zich niet vertoonde"*.

Verzoeker zaait verder verwarring over de intenties van de taliban *in casu* waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat *"er niet echt sprake is van simpele rekrutering maar eerder een rekrutering door wraakactie"* en dat men zich met gemak kan inbeelden *"dat een organisatie zoals de Taliban er niet voor terugdeinst om rekruten uit overheidsgezinde families te halen"*. Zodoende suggereert verzoeker immers dat de taliban wel degelijk de bedoeling hadden hem te rekruteren, zij het uit wraak voor de ongehoorzaamheid van zijn broer. De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing op goede gronden dat het kant noch wal raakt dat de taliban verzoeker zouden willen inlijven, gelet op het (voorgehouden) profiel van zijn broer en het feit dat hij allerminst als een loyale rekrut zou kunnen worden beschouwd nadat de taliban hem eerst gevangennamen en sloegen omwille van de job van zijn broer. Verzoeker weerlegt deze pertinente overweging niet waar hij meent geen verklaring schuldig te zijn voor het onpragmatisch en onlogisch gedrag van de taliban en hij op algemene wijze aanvoert dat de taliban verschillende technieken gebruiken om juist (jonge) rekruten te brainwasheden, waardoor een vage overheidsgezindheid in het gezin niet problematisch zou zijn. Van brainwashing van een jonge rekrut is in verzoekers hoofde trouwens geen sprake, gelet op de emotionele en fysieke druk die de taliban op hem en zijn familie zouden hebben uitgeoefend en het feit dat hij op het moment van de feiten reeds negentien jaar oud zou zijn geweest.

In de bestreden beslissing kan voorts niet worden gelezen dat met zekerheid kan worden gesteld dat de taliban geen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Wel wijst de commissaris-generaal er terecht op dat uit de informatie waarnaar hij verwijst blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze beschikken over voldoende vrijwilligers die zich bij hen willen aansluiten. Dit is evenwel een louter bijkomstig motief, nu in de bestreden beslissing reeds *in concreto* wordt uiteengezet waarom geen geloof wordt gehecht aan een gedwongen rekrutering in verzoekers hoofde. Derhalve is *in casu* verzoekers betoog, onder verwijzing naar informatie van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken die betrekking blijkt te hebben op de situatie na de machtsovername door de taliban en overigens niet wordt gevoegd, dat informatie over de rekruteringspraktijken van de taliban moeilijk verifieerbaar is bij gebrek aan concrete gegevens, niet dienstig.

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op volgende inconsistentie in verzoekers verklaringen:

*"Zo houdt het onder meer weinig steek dat u gewoon thuis bleef nadat u vrijgelaten werd door de taliban (CGVS, p. 14-15). U werd namelijk vrijgelaten doordat de dorpsouderen bemiddeld hadden met de taliban. De regeling die getroffen werd was dat uw familie twee weken de tijd kreeg van de taliban om te zorgen dat uw broer Z(...) zou stoppen met zijn werk. Jullie kregen echter te horen van Z(...) dat hij niet bereid was om te stoppen omdat de taliban hem niet gingen laten leven. Bijgevolg is het volstrekt onlogisch dat uw ouders besloten dat u gewoon thuis kon blijven (CGVS, p. 18). Ze dienen namelijk beseft te hebben dat de taliban opnieuw achter u aan zouden komen omdat Z(...) niet gestopt was met zijn werk. Deze door u geschetste situatie komt weinig realistisch over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."*

Verzoeker laat bovenstaand motief van de bestreden beslissing ongemoeid in zijn verzoekschrift. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De commissaris-generaal kan tevens worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing voorts als volgt motiveert:

*"Hoewel an sich al, vanwege het voorgaande, weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde gevangenschap dient u er ook op gewezen te worden dat het bijzonder merkwaardig is dat u zo makkelijk kon ontsnappen van de taliban. Zo verklaarde u dat u kon ontsnappen van de taliban omdat zij en u aan het bidden waren in de moskee. Vervolgens wandelde u naar huis waar u twintig minuten*

*later aankwam en daar besloot uw vader dat u en uw broer het land dienden te verlaten (CGVS, p. 18). Dat u zo makkelijk kon weggkomen van de taliban raakt kant noch wal. U was namelijk het enige drukmiddel van de taliban om uw broer te laten stoppen met zijn werk. Dat de taliban u gewoon lieten wegwandelen naar huis tijdens het gebed is allesbehalve overtuigend en erg onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat een gevangene vastzit en bewaakt wordt, in casu quod non.*

*Het CGVS stelt zich bovendien ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag van de taliban. Zo is het niet enkel onlogisch dat ze u zo makkelijk lieten ontsnappen, het was tevens onlogisch dat ze u in de eerste instantie meenamen om u vervolgens direct vrij te laten nadat de dorpsouderen tussenkwamen (CGVS, p. 14-15). Het zou immers veel meer steek gehouden hebben mochten de taliban u vastgehouden hebben en tegelijkertijd Z(...) twintig dagen gaven om zichzelf te vertonen bij de taliban. De taliban zouden namelijk veel ernstiger genomen worden mochten ze iets in handen hebben waarmee ze effectief konden dreigen. Door u vrij te laten hadden ze niet langer iets om druk te zetten op uw broer. Het is daarenboven enigszins merkwaardig dat de taliban überhaupt op deze manier te werk gingen. Het ging bijvoorbeeld logischer geweest zijn mochten de taliban Z(...) benaderen wanneer hij thuis was. Zo bleek uit uw verklaringen dat hij elke maand à anderhalve maand naar huis kwam van zijn werk (CGVS, p. 16). Het is dus niet zo dat de taliban lang zouden moeten wachten voor ze Z(...) konden benaderen. De taliban gingen normaliter ook wel geweten hebben wanneer Z(...) thuis was aangezien uw dorp en de omgeving errond onder de controle van de taliban stonden (CGVS, p. 8). Doordat de taliban echter anders te werk gingen wist uw broer Z(...) dat de taliban hem viseerden waardoor hij niet naar huis kwam. Het weinig logische gedrag van de taliban zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling."*

De Raad brengt in herinnering dat het aan verzoeker toekomt om zijn relaas *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem mag worden verwacht dat hij een aannemelijke en afdoende verklaring kan bieden voor de eventuele inconsistenties of onlogische elementen in zijn verklaringen waarop hij wordt gewezen, zeker waar het feiten of elementen betreft die raken aan de kern van zijn relaas. Door in zijn verzoekschrift zonder meer te benadrukken dat hij geen verklaring kan bieden voor het gedrag van zijn belagers en de commissaris-generaal te verwijten geen rekening te houden met de culturele context van het dossier, ter staving waarvan hij slechts verwijst naar niet nader gespecificeerde – noch gevoegde – objectieve bronnen *"die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Taliban bevestigen"*, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verder een subjectieve interpretatie van zijn verklaringen verwijt door in de bestreden beslissing het woord 'wandelen' te gebruiken, terwijl verzoeker verklaarde dat hij van de taliban ontsnapte en zich te voet naar huis begaf en de specifieke vraag omtrent het tempo hem niet werd gesteld, gaat hij voorbij aan de kern van de kritiek van de commissaris-generaal op dit punt, met name dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker, hun enige drukmiddel om Z. te laten stoppen met zijn werk bij de politie, dermate slecht zouden bewaken dat hij kan ontsnappen. Verzoeker blijft in gebreke hiervoor een afdoende verklaring te bieden.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing tevens op goede gronden het volgende op: *"Dat u verklaart dat het momenteel oké gaat met uw familie omdat het leven door gaat valt evenmin te rijmen met de bewering dat uw broer voor de politie werkte, en ondertussen reeds meegenomen is door de taliban, en dat u ontsnapt bent van de taliban (CGVS, p. 14). De taliban zijn immers niet echt geroemd om hun vergevingsgezindheid, men kan verwachten dat dergelijke problemen in het verleden op heden nog een impact zouden hebben op uw andere familieleden, quod non. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."*

Verzoeker minimaliseert in zijn verzoekschrift de betekenis van zijn verklaring dat zijn familie oké is en licht toe dat hij via de telefoon niet veel over de problemen kan praten, dat het netwerk niet toelaat om vaak te bellen en dat de gesprekken kort zijn. Dit zijn evenwel blote beweringen die in elk geval niet kunnen verklaren dat, mochten zijn familieleden op heden ernstige problemen ondervinden omwille van de door hem aangehaalde feiten, hij hier tot nog toe niets over zou hebben vernomen, niettegenstaande uit zijn verklaringen blijkt dat hij maandelijks tot tweemaandelijks contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Daargelaten de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot meerdere doorslaggevende ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers vluchtrelaas, kan voorts in navolging van de commissaris-generaal nog worden gewezen op volgende vaststellingen die verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnen:

*"Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan A(...) N(...) en ook nooit een andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in*

*Bulgarije, waar u eerder een VIB ingediend had, een andere naam liet optekenen. Zo verklaarde u daar G(...) N(...) te heten (Administratief dossier – Dublin). Ook liet u optekenen dat u een Facebookaccount hebt onder de naam M(...) N(...) (CGVS, p. 10). Dat u dus niet onder andere namen gekend zou zijn weet niet te overtuigen. Daarenboven probeerde u gedurende de asielpprocedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Roemenië, Bulgarije en Oostenrijk (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22; CGVS, p. 8)."*

Waar verzoeker erop wijst dat hij nooit ontkende verschillende landen te hebben doorkruist vooraleer in België te arriveren, betwist hij niet bij herhaling te hebben verklaard dat hij in geen enkel ander land eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl uit objectieve gegevens in het administratief dossier het tegendeel blijkt (AD, stuk 7.2, documenten met betrekking tot terugnameverzoeken in het kader van de Dublinverordening). Hij beperkt zich tot loutere beweringen waar hij stelt dat hij zich er niet bewust van was dat hij in Roemenië, Bulgarije en Oostenrijk een asielaanvraag indiende en dat hij in die landen op geen enkel moment geïnformeerd werd over een eventuele hangende procedure, reden waarom hij negatief zou hebben geantwoord op de vraag van de *protection officer* of hij elders een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker geeft overigens zelf te kennen dat hij sinds aanvang van zijn reis België als bestemming had en dat hij om die reden andere namen opgaf in de andere Europese landen uit vrees om vastgehouden te worden en niet verder te kunnen reizen indien zijn werkelijke identiteit gekend zou zijn. Hieruit blijkt duidelijk zijn intentie om geen gebruik te maken van de mogelijkheden tot bescherming die door andere (veilige) Europese landen worden geboden, hetgeen een contra-indicatie vormt voor de ernst en geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en van de door hem geschetste vrees.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen dat wanneer hem de vraag gesteld werd of hij onder andere namen gekend was, hij automatisch dacht aan zijn leven in Afghanistan en de link niet maakte met de namen die hij op zijn doorreis opgaf. De Raad merkt op dat de vraag of hij ooit ergens andere namen heeft gebruikt verzoeker uitdrukkelijk gesteld werd, zowel bij de DVZ als op het CGVS, en dat hij telkens ontkennend antwoordde (AD, stuk 7.2, verklaring DVZ, vraag 3 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat verzoeker zich tot tweemaal toe hierin zou vergissen, acht de Raad niet aannemelijk. De omstandigheid dat verzoeker met dit gegeven niet geconfronteerd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud ontnemt hem niet de mogelijkheid om dienaangaande in zijn verzoekschrift alsnog een overtuigende verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

De Raad is van oordeel dat, gelet op de vaststelling dat verzoeker niet eerlijk is geweest over het feit dat hij verschillende namen heeft gebruikt, aan zijn voorgehouden identiteit niet zonder meer geloof kan worden gehecht, temeer daar hij in gebreke is gebleven zijn originele *taskara* voor te leggen. Waar verzoekers Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het dorp Yaghi Band gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar alsook het door hem geschetste beeld van zijn dagelijks leven aldaar op zich niet worden betwist, dient te worden benadrukt dat deze elementen als dusdanig geen uitstaans hebben met de kern van verzoekers relaas en vrees en niet van aard zijn de hoger gedane vaststellingen hierover in een ander daglicht te stellen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing over zijn problemen met de taliban, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven met betrekking tot de problemen die hij bij terugkeer stelt te vrezen omwille van een grondgeschil waarin zijn familie op heden betrokken zou zijn geheel ongemoeid laat:

*"Ook dient opgemerkt te worden dat u het CGVS er niet van hebt kunnen overtuigen dat u en uw familie op heden nog problemen kennen in Afghanistan omwille van een grondgeschil die jullie in het verleden hadden. Zo is het erg onlogisch dat uw familie het op heden oké stelt maar dat de zoons van de dorpelingen met wie jullie het geschil hadden bij de taliban zitten (CGVS, p. 14, 15). Er kan immers verwacht worden dat uw familie op heden zeker problemen zou kennen met die zoons aangezien de taliban nu volledig de macht over Afghanistan hebben. Er is namelijk niemand die ze zou kunnen tegenhouden mochten die personen de grond terug willen nemen. Dat u trouwens beweerde dat die personen veel problemen creëerden voor jullie maar enkel verwijst naar het gegeven dat één van de zoons bij de taliban waren die u gevangen namen weet niet te overtuigen (CGVS, p. 15). Zo kan er totaal geen geloof gehecht worden aan het feit dat u gevangen genomen werd (zie supra)."*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker neergelegde brief aangaande het grondconflict bevat slechts de beslissing dat de betrokken grond aan verzoekers familie toebehoort (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en stuk 5, 'Documenten', nr. 4). Dit document, dat overigens een loutere fotokopie betreft, kan derhalve niet staven dat verzoeker of zijn familie op heden nog problemen zouden kennen omwille van deze grond.

De enveloppes waarin de neergelegde documenten werden opgestuurd werpen geen licht op de vervolgingsfeiten en vrees die verzoeker aanhaalt (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 5).

De *taskara's* en documenten aangaande Z. werden hoger reeds besproken. Nog daargelaten de beperkte bewijswaarde van deze stukken, gelet op de hoger aangehaalde vaststelling dat verzoeker slechts fotokopieën bijbrengt en niet aannemelijk maakt waarom hij de originelen niet kon bekomen, dient te worden opgemerkt dat zij geen betrekking hebben op de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij de politie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij niet werd gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij bijgevolg niet heeft kunnen uitleggen hoe deze machtsovername een impact heeft gehad op zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, ongeacht de aannemelijkheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker wel degelijk na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 werd gehoord op het CGVS, meer bepaald op 28 juli 2022, en dat hij na afloop van dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevestigd heeft in de mogelijkheid te zijn geweest alle relevante elementen in verband met de reden(en) waarom hij niet terug kan naar Afghanistan te vermelden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

In zoverre verzoeker thans in zijn verzoekschrift bijkomend aanvoert een nood aan internationale bescherming te hebben omwille van zijn vermeende verwestering als gevolg van zijn verblijf in het Westen, wijst de Raad op het volgende.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen

de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“deugdzaamheidsbevordering” ofwel “de talibancodes”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer

*checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de

taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker blijft evenwel in gebreke voldoende concrete en naar behoren gestaafde elementen voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad wijst er vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen aangaande zijn leeftijd op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij reeds meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan, alwaar hij aldus zijn vormende jaren heeft doorgebracht (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij Afghanistan in 2020 verlaten heeft en dat dit hem de tijd gaf om zich aan te passen aan de westerse wereld, manier van leven, denken en mentaliteit, is de Raad van oordeel dat de duur van verzoekers verblijf in het Westen niet van die aard is dat kan worden aangenomen dat hij dermate verankerd is in de westerse samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring nog contact te houden met zijn familie aldaar (*Ibid.*, p. 13-14). Het loutere feit dat verzoeker zich een westerse levensstijl zou hebben aangemeten en zich op een westerse manier zou kleden en

gedragen, welke beweringen hij overigens niet verder staft of concretiseert, is op zich niet voldoende om tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde te besluiten.

Nog zal volgens verzoeker een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en *“zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld (...) een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet”*. Met een dergelijk summier en niet onderbouwd betoog maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgemaakt, niet aannemelijk dat hij zich westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als *“afvallige”* te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghansen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvalligen zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier van de Taliban is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de Taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de Taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de Taliban.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als *“verwesterd”* te worden beschouwd.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het radicale bewind van de Taliban en de strikte toepassing van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de Taliban, omwille van enerzijds het vermeende profiel van zijn broer en anderzijds een

grondconflict waarin zijn familie op heden verwickeld zou zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

*“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

*a) de Staat;*

*b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

*c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

*“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”*

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke

behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat een algemeen gebrek aan gezondheidszorg of onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen,

al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van

de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het

enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat, zoals verzoeker ook aangeeft in zijn verzoekschrift, ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat de gehanteerde informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en

'strategic developments' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee *salafi's*, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat informatie door de taliban gemanipuleerd wordt en dat vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsvername verplicht zijn om hun werk stop te zetten, is de Raad van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad herhaalt en benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

De Raad merkt nog op dat vraag naar de morele verantwoordelijkheid van actoren die zich teruggetrokken hebben uit het conflict in Afghanistan geen uitstaans heeft met de feitelikheden die determinerend zijn voor de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT